

Martin Fahlgren (feb 1978)

Rapport om Spanien

Introduktion

Under åren 1976-1980 skrev undertecknad flera rapporter om utvecklingen i Spanien. Rapporterna byggde på undersökningar på plats i Spanien och var avsedda för internt bruk i Kommunistiska Arbetarförbundet (KAF – nu Socialistiska Partiet). De syftade till att ge fakta om den spanska vänstern, de fackliga organisationerna m m och deras utveckling och de problem som de brottades med – och givetvis då med särskild uppmärksamhet på sådant som rörde våra spanska kamrater. Detta betyder att det i rapporterna ges uppgifter och information som knappast går att finna någon annanstans. Rapporterna betraktades som ”konfidentiella” och skickades till KAF:s ledning – vad jag minns så publicerades de inte ens i organisationens Internbulletin, utan cirkulerade bara i politbyrå och centralkommittén.

Av mina Spanien-rapporter har jag tyvärr bara hittat en kopia av nedanstående rapport, som är den tredje (eller fjärde) i ordningen och som färdigställdes i början av 1978.

En hel del fakta om situationen i Spanien förutsätts vara bekanta för läsaren, vilket kan försvåra läsningen för den som idag tar del av rapporten – om hon/han inte är mycket väl förtrogen med den politiska kartan i Spanien i mitten av 1970-talet. Sådan erforderlig ”bakgrundsinformation”, dvs grundfakta om de politiska och fackliga organisationerna i Spanien, den historiska utvecklingen m m kan inhämtas från artikelsamlingarna [Partier och fackliga organisationer i Spanien 1976](#) (från tidskriften *Kommentar*) och [Spanien under frankismens dödskamp \(åren 1975-77\)](#) (från tidskrifterna *Fjärde Internationalen* och *Internationalen*). Se även artikeln [Politiska partier i Spanien år 2008](#) som kortfattat redogör för den politiska utvecklingen från slutet av 1970-talet fram till 2008 (särskilt intressant är här de politiska förändringarna, yttersta vänsterns öde m m).

Martin Fahlgren 18 april 2010

Inledning.

Jag får väl börja med att be om ursäkt att rapporten kommer så sent, men en massa saker har kommit emellan. Och jag får väl konstatera, som man brukar göra i sådana fall, att ”bättre sent än aldrig”.

Det faktum att rapporten kommer så sent, innebär givetvis att en del av de uppgifter som lämnas är föråldrade, men det kan inte heller hjälpas, och de kan ju vara av betydelse ändå, för att jämföra med vad gäller det aktuella läget.

Det ursprungliga syftet med rapporten (vars utkast är över ett halvt år gammalt) är att ge kompletterande upplysningar till det externa och interna material som publicerats i vårt förbund och i FI:s tidskrifter, plus att peka på en del av de problem som de spanska kamraterna står och stått inför. Därmed har jag också önskat rycka undan några av de illusioner som funnits om utvecklingen i Spanien. Detta är nödvändigt om vi ska kunna lösa de verkliga problemen. I samband med detta har jag också ansett det vara viktigt att framföra en del kritik mot vad jag anser vara brister i FI:s och LCR:s (den spanska sektionens) politik och

organisation.

(OBS dock att rapporten i många stycken är rapsodisk och föga genomarbetad, men jag hoppas ändå att den ska vara till nytta)

1. Utvecklingen av de fackliga organisationerna.

Detta avsnitt bygger till stor del på en intern LCR-rapport om läget i de olika provinserna, som undertecknad fick ta del av i Spanien (rapporten daterad 3.7.77). [Dessa uppgifter bör jämföras med de senaste uppgifterna bl a vad gäller fackvalen]

För det första konstaterar rapporten att den fackliga organiseringen under våren och försommaren tog en ordentlig fart och att denna med största säkerhet skulle fortsätta och accentueras under hösten (vilket också skedde). En av de viktigaste anledningarna till detta var upplösningen av CNS som gjorde frågan om den fackliga organiseringen akut och innebar att massorna började söka sig till de existerande fackliga centralerna.

Den snabba utvecklingen efter rapporten skrevs gör siffrorna förlegade, men visar i alla på den tendens som rådde i somras och som i stort sett fortsatt. En annan intressant aspekt som är intressant är de konsekvenser utvecklingen fått och får för de olika tendenserna i arbetarrörelsen.

För det första innebar fackföreningarnas snabba tillväxt en bankrutt för de politiska strömningar som ställt sig vid sidan om den fackliga organiseringen (OIC, AC), och som nu för att överleva måste ompröva sin fackliga linje (det har också OIC på ett pragmatiskt sätt gjort efter valen).

För det andra har också utvecklingen inneburit en bankrutt för den linje som [de maoistiska organisationerna] PTE och ORT stått för, nämligen försöken att bygga upp "egna" fackföreningar vid sidan av de stora: UGT, CCOO [Arbetarkommissionerna] och – fast i mycket mindre grad CNT, försök som riskerar att sluta med rena rama förskräckelsen. USO hade (och har) i detta sammanhang en mellanställning, men den allmänna tendensen för densamma har varit kris (i höstas bröt sig också en fraktion ur USO och gick med i UGT).

Men till siffrorna! Jag kommer att gå igenom region för region. (OBS dock att det i LCR-rapporten saknades flera viktiga regioner, bl a Galicien och Andalusien).

Valencia

UGT har växt mycket snabbt. 1 maj hade org. bara 700 medl., en månad senare över 6.000. Ledningen befann sig dock då rapporten skrevs i kris och förberedde kongress. Det fanns 2 tendenser inom org., dels en högersocialdemokratisk riktning, dels en trotskistiskt influerad vänsterströmning, där bl a lambertister spelade en viktig roll.

CCOO hade 26.000 medlemmar. Inför hotet från UGT hade man startat en kampanj för att bli " trovärdiga" inför kapitalisterna och stärka den byråkratiska kontrollen över fackföreningsstrukturen. Existensen av organiserade strömningar inom organisationen förbjöds. En intressant detalj är att MC (som tillsammans med LCR ingick i Corriente Unitaria) lämnat CCOO på de viktigaste industrierna: ACOSA och Ford för att gå in i USO och "kapitalisera dess kris".

USO befann sig i kris, men växte trots detta långsamt.

Andra iakttagelser: Hela arbetarsektorn i OIC var vid denna tidpunkt *för* inträde i någon fackförening: På Ford var man för USO, annars CCOO eller CNT: "Corriente Unitaria"

fungerade inte, inte ens på de arbetsplatser där man tidigare haft majoritet, som på Ford och i Textil. Tendensen var oförmögen att regularisera fackföreningsarbetet.

Euskadi (Baskien)

UGT och CCOO växte snabbt. På de stora företagen var redan då rapporten skrevs över hälften av arbetarna organiserade. CSUT (PTE:s fackförening) existerade ej och SUT (ORT:s dito) fanns bara i Navarra. Vad gäller UGT så hade den en mycket ojämn tillväxt. I Biskaya tillväxte man mest på basis av efterblivna arbetarskikt (som saknade kamperfarenheter). I Navarra däremot, där PSOE var svagt, spelade LCR den största rollen när det gällde att rekrytera till UGT, vilket också inneburit att många radikala element sökt sig till UGT. I Guipuzcoa attraherade också UGT radikala element, till följd av arbetarkommissionernas upprepade förräderier.

CCOO befann sig i djup kris. PCE hade brutit alla ledande organ, vilka enbart fungerade där *antingen* PCE *eller* MCE-LCR hade total majoritet. PCE använde administrativa metoder för att tysta all opposition. Det fanns utbredda radikala strömningar som ville bryta med CCOO och bygga nytt (bl a finns det också strömningar som vill in i de nationalistiska baskiska fackföreningarna).

Katalonien

Det mest anmärkningsvärda var CSUT:s snabba nedgång (t ex på SEAT, där man till en början var mycket starka).

CCOO hade över 120.000 medlemmar. PSUC förbjöd all organiserad opposition. UGT växte snabbt (siffror saknas).

CUT växte också till stor del på basis av radikala element och på mera perifera arbetsplatser (mindre arbetsplatser). I mitten av juli påstod man sig ha 50.000 medlemmar i Katalonien vilket dock bör tas med en nypa salt.

USO befann sig i stor kris, med en tendens på väg in i UGT,

Övrigt: OIC för inträde i fackföreningarna (CCOO eller CNT). Corriente Unitaria fungerade ej.

Madrid

CCOO hade över 100.000 medlemmar. UGT c:a 60.000 och hade också vunnit en del fackkader från CCOO.

CSUT i kris och diskuterade med UGT.

SUT i kris och en tendens (ROYO) ville tillbaka till arbetarkommissionerna.

CNT var svagt, c:a 2000 medlemmar.

Valladolid

CCOO växte snabbare än UGT, men PCE var här svagt.

Corriente Unitaria (som här fullständigt dominerades av MCE) befann sig i förvirring och saknade totalt linje.

Asturien

Både CCOO och UGT växte snabbt (CCOO över 38.000 medlemmar), medan USO var marginellt. CNT växte särskilt i skikt som befunnit sig i avancerad kamp.

Avslutande kommentarer

OBS än en gång att siffrorna är från början av juni och att de därför är mycket annorlunda idag. Men man kan ändå dra vissa slutsatser av dem. Några av dessa togs upp redan i inledningen till detta avsnitt. Här ska jag peka på några ytterligare.

Vad gäller CCOO lägger man genast märke till PCE:s försök att stärka greppet över organisationen. Ett av de politiska argument man använder mot vänstern inom CCOO är att deras radikalism skrämmer över folk till UGT. Man syftar till att stoppa denna strömning för att göra CCOO mera ”respektabelt” i borgarnas ögon. En annan viktig iakttagelse är att Corriente Unitaria var på väg att bryta samman (då detta skrives kan man väl konstatera att den processen slutförts och tendensen inte längre existerar).

Vad gäller CNT får man inte ut så mycket av rapporten. Det kan därför vara på sin plats med några kommentarer. I nationell skala påstod man sig i mitten av juli ha över 100.000 medlemmar, en siffra som dock bör uppfattas som ordentligt överdriven. Men en sak är i alla fall klar och det är att CNT åtminstone i Katalonien inte kommer att vara helt betydelselöst.

Huruvida CNT åter kommer att bli en verklig massfackförening är dock en öppen fråga. Det beror på huvudsakligen två faktorer (förutom den allmänna utvecklingen av klasskampen givetvis): dels utvecklingen av de övriga fackliga organisationerna (ett fortsatt förräderi från dessas sida lämnar givetvis ett större utrymme för en snabb tillväxt av CNT), dels utvecklingen inom CNT självt, som hittills haft många interna problem.

Inom CNT samexisterar ett flertal fraktioner, från reformistiskt inriktade syndikalister till traditionella anarkister. F.n. pågår hårda inre strider och ett villkor för att CNT ska kunna bli en massorganisation är att dessa motsättningar får sin lösning och att en av fraktionerna får den obestridda ledningen. (Den kanske intressantaste fraktionen är en marxistiskt influerad rådssocialistisk tendens som är mycket kritisk mot det gamla CNT och som inte är lika sekteristisk mot den övriga arbetarrörelsen som den gamla traditionella FAI-anarkismen. Som ett exempel på hur hårda motsättningarna är i CNT kan nämnas att FAI-element hotat att skjuta medlemmar i den ”rådssocialistiska” tendensen om dessa tar ledande poster i CNT).

Det andra ”inre” villkoret för att möjliggöra CNT:s snabba tillväxt är att man kan göra sig av med ”flummarna” som idag flockats kring organisationen (hippies, knarkare m m) vilka misskrediterar CNT i arbetarnas ögon.

CNT av idag har dålig inplantering i de viktiga storindustrierna. Man är starkast i bostadsområdena men finns också på mindre arbetsplatser (t ex posten i Barcelona, bensinstationer, restaurangbranschen etc).

En intressant detalj vilken visar att delar av CNT inte är dumma i huvudet, är att man på SEAT i Barcelona bara har något hundratal man, men dessa är huvudsakligen placerade på ”nyckelposter”, vilket teoretiskt gör det möjligt för CNT att fullständigt lamslå produktionen om man så önskar.

Som avslutning på detta avsnitt ska jag citera de senaste siffrorna vad gäller medlemsantalet i de respektive fackliga centralerna. Siffrorna är officiella och härrör från centralerna själva, men bör tas med en viss försiktighet (särskilt de mindre centralerna vilka önskar framställa sig större än de är). Sammanställningen är hämtad ur *Cambio 16* (29 Jan. 78)

UGT (2.017.900); CCOO (1.710.000); USO (500.000); CSUT (485.000); SU (515.000); CNT (200.000).

En annan intressant detalj är att CNT som enda fackföreningscentral förespråkade bojkott av fackföreningsvalen.

2. De politiska partierna i arbetarrörelsen.

a) Socialistpartierna.

Vid valen lyckades *PSOE(Gonzales)* ställa upp gemensamma listor med *PSOE(histórico)* och de federala socialistpartierna (t ex *PSC* i Katalonien). Däremot ställde *PSP* (Tierno Galván) upp självständigt. Den allmänna tendensen är att *PSOE* (Gonzales) stärks på de övrigas bekostnad (förutom i Katalonien). Det troligaste är att det kommer att ske olika former av fusioner mellan de olika partierna, trots att det fortfarande finns många problem att lösa innan detta blir möjligt.

PSOE har under året genomgått en snabb tillväxt även om det som parti inte kan jämföras med *PCE* vad gäller antalet militanter. Fortfarande är det också giltigt att *PSOE* rekryterar mest och snabbast bland mellanskikten, även om detta förmodligen kommer att modifieras via *UGT*.

Det finns dock en stor fara med det sätt på vilket *PSOE* växer och det är att många "f d" reaktionärer söker sig till partiet (jfr Portugal). Enligt kamraterna i Madrid är nu t ex många av de mest reaktionära universitetslärarna, som tidigare gjort sig kända som de mest hårdnackade motståndarna till kampen på universiteten idag anslutna till *PSOE*. Denna tendens hotar att gynna en snabb högervändning av partiet (liksom i Portugal), vilket man redan sett tendenser till under hösten.

En intressant detalj är att Morenos anhängare (majoriteten) har gått in i *PSOE* och dess ungdomsförbund och detta nästan samtidigt som partiledningen uteslutit ett antal andra "trotskister" (dvs spanska "offensivare").

b) Kommunistpartiet

På denna punkt finns det inte mycket att tillägga till det som stått att läsa i *FI*:s press. Partiet för en verkligt opportunistisk politik åt höger. En intressant sak är den debatt som en f.d. *CK*-medlem (Jorge Semprún, som uteslöts 1964 tillsammans med Fernando Claudín) framprovocerat med en självbiografisk bok om sin tid i *PCE*. Boken som blivit en verklig bestseller möttes till en början av en besvärad tystnad från *PCE*:s sida, men på grund av bokens stora gensvar verkar det som att *PCE*-ledningen nu tvingas ta itu med den, något som gör det möjligt för våra kamrater att ingripa i den nödvändiga debatten om *PCE*:s och stalinismens historia (denna debatt borde också uppmärksammas av *FI*:s ledning).

c) Maoisterna.

PTE är fortfarande den största av maoistgrupperna. Under våren sammanslog man sig med en annan liten maoistgrupp (*PC de Unificación*), men sedan dess har man mest haft problem med avspiltningar. Under våren bl a i Madrid, där de flesta av de uteslutna sedan gick till *MCE*. Den viktigaste avspiltningen skedde dock i höstas i Katalonien där ungefär halva organisationen bröt sig ur och nu försöker bilda ett eget (katalanskt) parti. *PTE*:s politik är en blandning av höggradig sekterism (fackliga frågan), med ofta fysisk konfrontation med t ex *PCE*-medl. (i en del strejker) och en opportunistisk högerpolitik (under valet *förnekade* man t ex att man var vänster om *PCE*). Det värsta exemplet på *PTE*:s högeropportunistiska politik var väl organisationens valsamarbete med *Esquerra* i Katalonien. Med denna valkoalition lyckades man få in en (*Esquerra*-medl.) i Cortes, och bygga upp *Esquerra* igen, som i våras enbart hade ett 50-tal medlemmar och efter valkampanjen uppgav att man hade ca 4000 medlemmar, något som så-

ledes till stor del är PTE:s förtjänst. PTE med sitt stora medlemsantal i Katalonien fungerade således som fotfolk för att bygga upp Esquerra igen och som kronan på verket visade Esquerra efter valet föga intresse av fortsatt samarbete med PTE ("vänsterextremisterna"). "Tacken" för PTE:s fina basarbete var alltså en välförtjänt spottloska i ansiktet.

Att detta skulle få till följd att PTE omvärderar sitt frontarbete är dock inte att hoppas på.

Vad gäller valresultatet i stort måste det ses som ett stort bakslag för PTE som åtminstone i Andalusien väntade sig att vinna en plats i Cortes. En följd av resultatet är emellertid att intresset av samgående med ORT fått en ny fart och under hösten kunde man också i PTE:s press läsa åtskilliga patetiska artiklar om nödvändigheten att "ena m-l-krafterna". Dock är det tvivelaktigt att detta skulle lyckas inom någon nära framtid, ty de politiska och andra motsättningarna är mycket stora. Ett enande av de två organisationerna skulle följande bara resultera i en ny splittring efter ett tag.

ORT bedrev under valet en betydligt mer "vänsterinriktad" folkfrontslinje än PTE, men följande finns många likheter mellan organisationerna, i synnerhet med avseende på att valresultatet även för ORT blev ett ordentligt bakslag i förhållande till de förväntningar man haft till det samma. Detta har också fått till följd inre slitningar i organisationen med bl a utslutningar som följd (bl a i samband med ORT:s kongress i höstas)?

Organisationen står nu inför stora politiska och organisatoriska problem (förh. till PTE, den fackliga organiseringen osv), vilket gör det oundvikligt med ytterligare slitningar i organisationen. Vid sin kongress försökte man lappa över en del av problemen genom att skärpa sin hållning till i första hand PCE, genom ett hårdare ansluta sig till supermaktsteorin och därmed försöka skapa sig en identitet. När det gäller förhållningssättet till den fackliga organiseringen intar ORT inte en lika stel hållning som PTE; det finns tvärtom tendenser i organisationen som vill göra slut på det fackliga äventyret. Å andra sidan finns det inte ens i dessa tendenser någon enhet om vilken av de "stora" fackliga organisationerna man bör ansluta sig till. Det är därför idag svårt att förutsäga hur detta kommer att sluta.

MCE är den av maoistorganisationerna som befinner sig i den största identitetskrisen vilket bl a återspeglade sig i det sätt på vilket man gick ut i valet (de lokalt förankrade CUP-projekten, samarbetet med EIA i Baskien osv, allt med Portugal som förebild), och i förhållningssättet till arbetarkommisionerna, vilket fört med sig att man på vissa håll lämnat dessa och gått in i andra centraler. (I Baskien finns det starka tendenser att gå in i den nationalistiska fackföreningen). Detta har också fört med sig att samarbetet med LCR i stort sett brutit samman. *MCE* håller idag på att lämna maoismen och det råder stor förvirring om vad man ska ta sig till. Under och ett tag efter valet verkade man vara inne på linjen att bygga upp något slags spanskt PSU. Under de senaste månaderna har man satsat på en sammanslagning med OICE. Denna djupa "identitetskris" har också fått till följd starka inre slitningar med åtföljande utträden och utslutningar.

FRAP+PCE(ml). I min rapport från hösten -76 skrev jag att man inte kunde utsluta att organisationen skulle kunna resa sig och få ett visst inflytande efter en demokratisk öppning. Idag kan det konstateras att organisationen inte kunnat förvalta denna möjlighet, bl a på grund av utvecklingen i Spanien och organisationens oförmåga att anpassa sin politik efter denna. Organisationens utveckling under de senaste åren kan karakteriseras som en stor KRIS: Med utslutningar, utträden och passivering av stora delar av org. i släptåg på krisen. Ett uttryck för organisationens kris är att t ex majoriteten av de som dömdes i den kända rättegången för några år sedan och nu har fått amnesti, har tagit avstånd från organisationen och tenderar åt

olika håll (andra maoistorganisationer och CNT). Den organisation som lyckats attrahera det största antalet f d FRAP:are är ORT, som dock i samband med sin kongress stötte ut vissa av dessa element igen (pga ”försonlighet mot socialimperialismen” och PCE). Enligt f d FRAP:are och de spanska kamraterna lär org. idag inte bestå av mer än något hundratal militanter.

d) Centristerna

Den största centrist-organisationen *OICE* befinner sig också den i kris bl a på den hållning man haft i förhållande till den fackliga frågan. Man har, utan att ordentligt göra upp med sin rådkommunism, tvingats anpassa sig till realiteterna och påbörja arbete i de fackliga organisationerna. Men det saknas politisk klarhet och flera tendenser i organisationen lutar åt CNT.

POUM har återuppstått, men är fortfarande mycket litet och finns nästan bara i Katalonien. Organisationen är också politiskt splittrad vilket bl a i valet tog sig uttryck i att en fraktion var med i valsamverkanskoalitionen FUT [Frente para la Unidad de los Trabajadores], medan en annan förespråkade bojkott. *POUM* har dock en historisk tyngd och en viss programmatisk klarhet vilket gör den attraktiv för vissa strömningar bl a i AC och *OICE*. AC har redan tappat ledande militanter till *POUM*. Organisationen borde trots sin litenhet vara av visst intresse för oss, bl a p g a att den troligen är den del av ”yttersta vänstern” som står FI närmast programmatiskt och politiskt. (OBS att dagens *POUM* är ett vänster-*POUM*, därför att högern har gått till sossarna). *POUM* har t ex principiellt korrekta ståndpunkter i viktiga frågor som den fackliga. Det finns också tendenser i *POUM* som lutar åt LCR.

När det gäller *Bandera Roja*, så är den organisationen i djup kris (som vanligt) bl a som en följd på dess hållning till valet (bojkott). En betydelsefull grupp militanter i Katalonien har också gått över till LCR.

e) De trotskistiska organisationerna.

Förutom de till FI sympatiserande organisationerna (*LCR*, morenisterna, resterna av *LC*) finns tre organisationer som åberopar sig på trotskismen: *PORE* (Varga), *LOC* (healiter) och *OCI* (lambertister). Dessa organisationer är mycket små och vad gäller atm. *PORE* och *LOC* måste deras utsikter att växa betraktas som minimala, medan lambertisterna trots allt har vissa möjligheter. Bl a har man fått ett visst tillskott från *LC* (en tendens som i *OCI* ser den organisation där alla trotskister bör ”enas” i).

Vad gäller *LSR* (morenisterna), så finns organisationen inte längre. Dess medlemmar har gått in i *PSOE* (majoriteten) och till *LCR*.

Liga Comunista (LC)

Under hela året fram till fusionen med *LCR* befann sig organisationen i kris, med hård tendens- och fraktionskamp och ständig avtappning av medlemmar som följd. Vid fusionen med *LCR* återstod följaktligen bara några hundra medlemmar. Många lämnade under året organisationen för att direkt gå in i *LCR* (bl a i Madrid och Pamplona).

Inför *LC*:s kongress utvecklades (bortsett från en del ytterst marginella företeelser) 4 huvudsakliga tendenser: Leninist-trotskistiska tendensen (majoriteten av org.), Trotskistiska fraktionen (ung. 20%), Marxistiska tendensen eller T-6 (10%) och Tendensen till försvar för Fjärde Internationalen (4%).

Majoritetstendensen var för omedelbar fusion med *LCR* och självkritiska på mycket av *LC*:s politik (inställningen till arbetarkommisionerna, valbojkotten etc.). Denna tendens vann

också majoritet på kongressen och har nu gått in i LCR.

Marxistiska tendensen som bröt med LC innan kongressen leddes av LC:s tidigare ”starke man”, som på sin tid ledde organisationen med järnhand och byråkratiska metoder (OBS detta är LC-kamraternas egen värdering). Efter att han utmanövrerats bildade han en tendens som på flera punkter bröt med trotskismen t ex vad gäller arbetarstaternas klasskaraktär (statskapitalism), förkastade övergångsprogrammet och den leninistiska partiteorin och nödvändigheten att bygga ett parti överhuvudtaget. Denna tendens närmade sig politiskt anarkismen och CNT. (Vad som hänt med den senare vet jag inte).

Tendensen till försvar för FI var en lambertistisk tendens som också senare anslutit sig till OCI.

Trotskistiska fraktionen delade sig inför kongressen i två tendenser:

En tendens som redan före kongressen konstituerade sig som en offentlig fraktion och vägrade acceptera kongressen som stadgeenlig och därför också innan kongressen vägrade acceptera dess beslut. Den andra tendensen accepterade kongressens auktoritet och dess beslut trots att de var politiskt ense om resten av fraktionens politiska ståndpunkter. Den första tendensen av fraktionen (fraktionens majoritet) vägrade gå in i LCR och uppträder idag under namnet LC.

Enligt en ledande arbetarmilitant som kom från LC och som jag talade med under LCR:s fackliga konferens var resultatet av LC:s kongress bara bra i och med att alla arbetarmilitanter och de bästa intellektuella nu gått med i LCR, medan de som bildat LC (det nya) enbart var intellektuella av mycket sekteristiskt slag som det var bara bra att bli av med och det faktum att de inte inträtt i LCR var enbart fördelaktigt. Det må vara hur som helst med den saken, det är dock uppenbart att det är på detta sätt som många uppfattar sakernas tillstånd.

LCR – Liga Comunista Revolucionaria.

I detta avsnitt kommer jag att till stor del inrikta mig på att ge kritiska synpunkter på organisationens politiska och organisatoriska brister, som jag själv uppfattat dem efter att sett organisationen i arbete och efter att ha diskuterat dessa problem med ett flertal främst spanska kamrater. Detta för att komplettera den bild som getts i FI:s offentliga organ och i tidigare rapporter och för att hjälpa till att lägga grunden för att avhjälpa dessa brister. Att så mycket utrymme lagts ned på kritiska synpunkter betyder heller inte att jag uppfattar helhetsbilden som mörk. Tvärtom. Men det är viktigt att få en så fullständig bild av organisationen som möjligt för att vi ska rätt kunna förstå utvecklingen i Spanien och hur vi ska kunna påverka den. Kritiken syftar också till att göra vår bild av läget i den spanska revolutionen så realistisk som möjligt och på detta sätt varna för en överdriven optimism, något som tyvärr enligt min mening faktiskt förelegat i FI framförallt fram till mitten av 1976.

LCR:s styrka.

Tillsammans med ungdomsförbundet organiserar man idag mellan 10.000 och 15.000 medlemmar och sympatisörer och är därmed den största organisationen i FI. Detta på plussidan. Däremot kan man konstatera att tillväxten inte blivit så snabb som man trodde innan den demokratiska öppningen. Tillväxten sker nu ganska långsamt, något som också återspeglas i den stagnerande upplagan för veckotidningen *Combate*, som i somras nådde sitt maximum med drygt 24.000 sålda exemplar och nu håller sig kring 21.000 (OBS att fusionen med LC-majoriteten ägde rum under denna period). Samtidigt som organisationen hela tiden rekryterat nytt folk har man tyvärr också förlorat en hel del gammal kader, som av olika orsaker (demoralisering i och med att revolutionen stannat upp eller framskridit mycket långsammare

än vad man hoppats under frankismens sista år; politiska meningsskiljaktigheter där vissa anser att org. nu för en opportunistisk politik bl a i samband med valet, allmän trötthet på politiken efter flera år av pressande arbete under frankismen och som man nu vill vila upp sig efter) passiviserats och lämnat organisationen. Detta skapar givetvis problem eftersom organisationen lider brist på skolad kader som kan ta hand om de nya medlemmarna och sympatisörerna.

(Mera om detta problem nedan)

När det gäller LCR:s regionala fördelning, så finns organisationen i stort sett på hela fastlandet, även om det finns en utpräglad regional olikhet. Däremot har man ytterst små kärnor på Mallorca och Kanarieöarna.

Vad gäller klassammansättningen är den också ojämn. I Baskien och Katalonien och Galicien är org. utan tvivel väl förankrad i arbetarklassen, medan den t ex i Madrid huvudsakligen är byggd på studenter och mellanskikt.

För att förstå vad ovanstående betyder kan man jämföra t ex med POUM:s styrka just innan folkfrontsperioden. I medlemsantal är idag LCR minst dubbelt så stort som POUM var då (tänk dock på att dagens Spanien har fler innevånare). Detta borde vara anledning till en stor optimism vad gäller utsikterna för LCR:s tillväxt i en annan politisk konjunktur, men jag tror att det är nödvändigt att peka också på några faktorer som i LCR:s fall står på minussidan vid en jämförelse med POUM. För det första var POUM:s nästan hela styrka förlagd till Katalonien, där man på vissa håll hade ett mycket stort inflytande och t o m var hegemoniskt (t ex i Lérida), vilket var en av förutsättningarna för den snabba tillväxten av organisationen just i Katalonien under 1936. LCR har inte i någon region något motsvarande inflytande och någon motsvarande inplantering som på liknande sätt som POUM skulle kunna göra LCR till en naturlig omgrupperingspol för radikala arbetare. Detta är ett problem som våra kamrater redan mött på flera håll bl a i Barcelona. Många arbetare som i mångt och mycket är överens med LCR:s politik går ändå hellre med i PCE eller sossarna, som även om deras politik är rutten ändå är stora organisationer med inflytande. Genom att gå med i de stora arbetarpartierna kan man hoppas att åtminstone få något inflytande över politiken, medan en organisation som LCR inte uppfattas kunna ge sådana möjligheter. (Detta berättade bl a strejkledaren på NUMAX, där LCR är hegemoniskt).

Inte nog med detta. POUM var också en genuin arbetarorganisation, som organiserade många av de mest kända arbetarledarna och detta inte bara i Katalonien, utan också i Valencia, Asturien, Extremadura, Madrid osv., vilket gav org. en prestige inom arbetarleden som LCR saknar. Slutligen bestod POUM:s ledning av kända personer med utomordentlig prestige inom breda skikt av radikala arbetare (många var kända sedan 20-talet, som grundare av kommunistpartiet etc: Nin, Maurín, Gorkin, Andrade m fl), vilket givetvis också var en utomordentlig tillgång.

När det gäller dessa aspekter hade således POUM utan tvivel ett gynnsammare utgångsläge än LCR idag. Detta betyder att en tillväxt liknande den POUM genomgick under inbördeskrigets första år inte är trolig för LCR:s del under den närmaste framtiden (även om de politiska konjunkturerna skulle ändras), vilket också får konsekvenser för den rytm vi kan vänta oss för den spanska revolutionen. Det bör också tilläggas att inte ens ett LCR med POUM:s styrka, klassammansättning och inplantering under inbördeskriget (40.000 medlemmar) är tillräckligt för att leda en revolution till seger, om inte partiet dessutom är hegemoniskt i stora delar av landet. Detta betyder också att LCR under de närmaste åren målmedvetet och metodiskt måste

bygga ut sin organisation, inskola nya militanter, effektivisera organisationen, förbättra den publicistiska verksamheten, prioritera viktiga arbetsplatser, vinna över viktiga arbetarmilitanter från andra organisationer osv osv.

För att maximalt kunna utnyttja det trots allt relativt gynnsamma utgångsläget krävs en väloljad organisation med välskolade medlemmar och en korrekt politik. Tyvärr råder det stora brister på dessa områden också, något som skall exemplifieras nedan.

Skolningen.

Under de senaste åren har organisationen expanderat snabbt via nyrekrytering (även om det inte gått så snabbt som man hoppats), vilket givetvis kräver en effektiv skolning för att förbereda organisationens medlemmar inför de kommande uppgifterna. Tyvärr har man inte lyckats något vidare med detta ännu, något som givetvis delvis beror på den halvt underjordiska existensen organisationen haft fram till i höstas, men detta är inte tillräckligt som förklaring. Man har helt enkelt (enligt min mening) tagit alltför lätt på denna uppgift. Exempelvis har man inte haft någon central skolningsansvarighet som förmått styra skolningen i hela organisationen enligt en plan, producera skolningsmaterial etc. Skolningen har (om den överhuvudtaget förekommit) skötts via avdelningarnas initiativ och då i första hand med föredragshållare och studiematerial har nästan fullständigt saknats (det som man framställde för några år sedan är för länge sedan slut och har inte nytryckts).

Denna brist på studieorganisation och studiematerial anpassat till organisationens behov har medfört att skolningen i organisationen är mycket olikmässig, det finns t o m stora grupper som nästan saknar all skolning, vilket givetvis är mycket riskfyllt då organisationen står inför en ny politisk situation som dessutom förändras ständigt och som ställer och kommer att ställa en massa politiska problem som organisationens medlemmar måste kunna lösa och förstå. Många av org. nya medlemmar saknar de teoretiska elementen för att kunna ta itu med detta, vilket ökar riskerna för toppstyrning och politisk vacklan i basen. Dessutom ska den nuvarande kadern förhoppningsvis bara utgöra kärnan i en organisation som vi hoppas ska flerdubblas inom de närmaste åren. Hur ska detta gå om man inte lyckas åtgärda dessa problem??

Bristen i skolning gäller både trotskistiska elementa och mer kniviga frågor av stor vikt i Spanien, t ex "nationella frågan" (mer om detta nedan). Bristen på skolning har förvärrats av att organisationen under en längre tid saknat en teoretisk tidskrift som kunnat råda bot på i alla fall en del av dessa brister.

Den publicistiska verksamheten.

Detta är ett område som tyvärr missköts. Under de senaste åren har som sagts ovan saknats en teoretisk tidskrift, men man har också varit oförmögna att få igång andra publicistiska projekt. Broschyr och bokutgivning (för t ex studieändamål agitation etc) har i det närmaste varit icke-existerande, samtidigt som man under en lång tid hade svårigheter att få ut *Combate* som veckotidning. Dessa faktiska brister har ibland parats med de mest verklighetsfrämmande projekt och beslut, som man snabbt varit tvungen att läggs på hyllan, t ex var man i början av 1977 inne på linjen att ge ut en dagstidning!! (Detta således över ett halvår innan man ens lyckats ge ut *Combate* regelbundet som veckotidning). 1976 var man också inne på linjen att ge ut en legal tidskrift på månadsbasis (liksom el *Viejo Topo*) ett projekt som tyvärr också övergavs.

Efter påtryckningar från bl a FI:s centrum, beslöts i somras att man f o m oktober skulle ge ut en regelbunden teoretisk tidskrift och börja publicera *Inprecor* på månadsbasis. Även dessa

beslut som i princip var korrekta har man dock varit oförmögna att genomföra i praktiken. Då jag nedtecknar dessa rader har man endast publicerat två exemplar av *Inprecor* (det första i januari) medan *Comunismo* (den teoretiska tidskriften) annonserats i över ett halvt år men ännu inte (vad jag vet) kommit ut [i början av januari hade den i alla fall inte lämnat tryckpressarna]. Detta visar att man tyvärr fortfarande saknar de organisatoriska, ekonomiska och politiska resurserna, för att få ordning på den publicistiska verksamheten.

När det gäller broschyrutgivningen är situationen knappast bättre. Tvärtom. I den politiska konjunktur som vi upplevt det senaste året, då människor efter en lång period av diktatur fullkomligt ropar efter att få svar på olika politiska frågor skulle just en omfattande broschyrutgivning i olika ämnen kunnat utgöra en mycket lukrativ affär både politiskt och ekonomiskt, något som LCR tyvärr varit nästan totalt oförmöget att utnyttja.

När undertecknad kom ner till Madrid under valkampanjen fanns överhuvudtaget bara 3 mindre broschyrer (Ett manifest från LCR /20 sid/, en broschyr om fackliga frågan /8 sid./ och en om kvinnofrågan /ungefär samma sidosantal/). Kongressdokumenten från förra kongressen gick överhuvudtaget inte alls att få tag på: Huvudresolutionen var slutsåld sedan länge och resten var inte ens upptryckt (Detta ungefär 8 månader efter kongressen!). När det gällde studiematerial, viktiga trotskistiska klassiker, FI-dokument, broschyrer om stalinismen och maoismen etc. fanns det ingenting. Och inte ens *Inprecor* (som på den tiden gavs ut regelbundet i Paris) fanns att få tag på i LCR:s lokal i Madrid. Efter påstötningar ordnades till slut att åtminstone *Inprecor* anskaffades och upptryckning av de kongressresolutioner som aldrig publicerats gjordes. Men för övrigt gjordes ingenting via organisationen, trots att det på flera håll i landet fanns flera offsetpressar som stod orörda. Däremot lyckades en tysk kamrat bosatt i Barcelona, på eget initiativ under loppet av några månader framställa ett tiotal broschyrer med varierande innehåll, som också omedelbart blev en försäljningssuccé (Inte ens detta initiativ kunde dock utnyttjas maximalt p g a brister i distributionen).

Exemplen skulle kunna mångfaldigas. De visar med all önskvärd tydlighet på trögheten i organisationen, något som givetvis medfört och medför både politiska och ekonomiska(!) nackdelar. För skolning och för att överhuvudtaget sprida de trotskistiska idéerna är det nödvändigt att producera ett rikt material, något som också i de radande politiska konjunkturerna skulle kunna bli en källa till stora ekonomiska förtjänster för organisationen.

Exempel på andra brister i agitprop-verksamheten.

1) Under FUT:s stora valmöte i Madrid (över 30.000 deltagare) fanns bara en (!) LCR-militant, som gick omkring och sålde *Combate*, medan det vimlade av tidningsförsäljare från småsektorna (LOC, OCI, OICE, AC, POUM etc). Det enda man åstadkommit var ett par ”bokbord” där det såldes *Combates Joven Revolucionario* (ungdomsförbundets tidning), de 3 ovan nämnda broschyrerna samt ett par andra broschyrer utgivna på legala förlag och material från LCI i Portugal. På ”bokbordet” fanns inte en enda bok av Trotskij, Mandel etc trots att man borde haft stora möjligheter att sälja sådana, vilket skulle haft både politisk och ekonomisk betydelse. Däremot hade argentinska PST ett eget bokbord (!) där PLUMA:s böcker såldes som smör!

2) På det berömda Ramblas i Barcelona (en affärs- och strövgata) var det möjligt att sätta upp bokbord dagligen och på så vis både sälja litteratur och komma i kontakt med folk. Under de 20 dagar jag var i Barcelona satte LCR-kamraterna *en gång* upp ett bokbord, där man sålde bl a LCR-broschyrer och *Demá* (LCR:s katalanska tidning). Efter en stund blev man bortkörda av polisen eftersom LCR vid denna tidpunkt inte var legalt. Denna händelse användes

sedan som argument för att inte gå ut mer. I stället kunde man ha låtit bli att sälja LCR-material öppet i fortsättningen och inriktat sig på böcker och broschyrer (lagliga sådana) med trotskistiskt innehåll (vilket flera andra organisationer gjorde med framgång) och stå dagligen (vilket inte borde ha varit något större problem att lösa organisatoriskt eftersom många av organisationens medlemmar var arbetslösa och kunnat syssla med detta mot ex.vis en smula betalning, något som både de arbetslösa och organisationen skulle ha tjänat på).

3) Trots att det i Spanien finns massor med latinamerikaner (bara i Barcelona över 50.000) hade kamraterna åtminstone fram till hösten inte gjort något som helst arbete riktat mot dessa grupper. Inte heller hade man gjort några ansträngningar att kontakta de trotskistiska organisationerna i Latinamerika (t ex Colombia, Mexico). Inte ens i december förra året kunde man få tag på någon av de latinamerikanska trotskisternas publikationer ens på LCR:s centrum i Madrid. De enda organisationer som man tydligt kan se att man har kontakter med (broschyrer och/eller tidningar) är LCI och LCR i Frankrike (*Rouge* finns i något enstaka ex).

Exemplen skulle kunna mångfaldigas:

- en dåligt fungerande distributionsapparat: i t ex Galicien och Katalonien tog det i somras minst ett par veckor innan *Combate* anlände från Madrid (och då ofta tillsammans med ett ännu äldre nummer som man "glömt" skicka tidigare). Detta har nu förbättrats avsevärt, men problemen kvarstår när det gäller andra publikationer.

- en oförmåga att utnyttja alla utvägar för att få ut sin politik. Ovan har nämnts exempel. Här ska nämnas ett till: bokhandlarna. Inte ens de bokhandlar där men hade den politiska kontrollen kunde man utnyttja optimalt. T ex saknades *Inprecor* och annan FI-press på en av de största "vänster"-bokhandlarna i Madrid och där man hade fullständig politisk hegemoni. (Däremot kunde man finna både *Inprecor*, *Revista de America* och IMG:s *International* m. m på en mycket mindre bokhandel som kontrollerades av centrister, men där en medlem i sektionen arbetade).

"Det gäller att vara på bettet"

För att maximalt utnyttja möjligheterna till dialog och för att påverka de människor som är influerade av PCE, PSOE och maoister är det nödvändigt med en stor uppslagsrikedom och politisk näsa. Tyvärr har man också missat många tillfällen härvidlag. Några exempel:

- Eurokommunismen har varit en företeelse som diskuterats mycket i Spanien under det senaste året. För att effektivt ingripa i den debatten borde man ha publicerat både broschyrer och haft tillgång till en teoretisk tidskrift. Likaså borde man ha utnyttjat veckotidningen effektivt. Tillfällen har inte saknats: utgivningen av Carrillos bok, Claudíns dito (som nu getts ut i 3 upplagor), Jorge Semprúns självbiografi om åren i PCE och tiotals andra böcker + 1000-tals tidningsartiklar. Att säga att LCR fullständigt missat chanserna att ingripa i denna debatt vore en lögn, men det är trots allt förvånansvärt lite man gjort fram tills nu. Carrillos och Claudíns böcker har inte lämnat några spår alls i LCR:s press. Däremot har man under de senaste månaderna haft en hel del artiklar om Semprúns bok, vilket givetvis är ett framsteg och ett friskhetstecken. Men tyvärr måste man konstatera att man i det stora hela har missat många tåg.

- I somras inföll 40-årsjubileet av mordet på Andrés Nin. Denna viktiga händelse, som skickligt utnyttjades av en del centrister behandlades inte heller i LCR:s press. I detta sammanhang bör man komma ihåg att Nin i Spanien har stor prestige och kapitlet är ytterst känsligt för PCE. Enligt min mening borde man både gjort artikelsier om Nin och utnyttjat jubileet till

mötesserier (vilket centristerna försökte). (OBS att man vid denna tidpunkt var illegala, men att det mycket väl var möjligt att anordna sådana möten.)

Våren 1977 utgavs en bok skriven av Juliana Ariza, ledare i PCE och arbetarkommissionerna. ("La Confederación Sindical de CC.OO."). Bokens syfte var att för en bredare publik presentera CC.OO. Historieskrivningen i denna bok är typiskt "stalinistisk" med de mest infama angrepp mot minoritetstendenserna i arbetarkommissionerna. Dessutom läggs PC:s politik för arbetarkommissionerna fram i de senares namn. Boken nämndes inte ens i LCR:s press.

- Maoisterna i Spanien är inte betydelselösa sekter. Därför är det beklagligt att så lite gjorts för att avslöja denna strömning. Det finns nästan inget av värde publicerat om maoismen utifrån en kritisk ståndpunkt. (Däremot finns det massor av maoistinfluerad litteratur).

Att lösa detta problem tar givetvis tid, men det värsta är att man knappt gjort ens ansatser till att ta itu med problemet. Man har i stort sett nonchalerat det. Ett talande exempel är att man inte med en enda rad i *Combate* kommenterade splittringen mellan Albanien och Kina då den blev mer eller mindre officiell, något som är desto värre, eftersom motsättningarna mellan Kina och Albanien kraftigt påverkat den maoistiska rörelsen i Spanien (bl a FRAP och ORT)

Svagheten i LCR:s politik.

LCR har givetvis liksom de flesta organisationerna i FI gjort politiska misstag.

Tidigare i LCR:s historia finns det flera exempel som kan sammanfattas i "vänsteristiska" överslag (förhållningssättet till terrorismen, generalstrejkslinjen m m). Dessa misstag har nu rättats till, men även under det senaste året har man gjort en hel del allvarliga felbedömningar.

Det viktigaste är valagerandet. Även på denna punkt har man gjort en uppgörelse med misstagen och det finns därför ingen anledning att här dra upp saken i detalj. Men det finns frågor där man ännu inte gjort försök att korrigera sin linje. I detta sammanhang ska jag ta upp en fråga där LCR enligt min mening är ute i farliga vatten: *den nationella frågan*.

Denna fråga är givetvis av stor betydelse i en stat som den spanska, som innehåller flera nationaliteter, som under frankismen utsatts för förtryck och diskriminering. Därför är det också centralt att erkänna rätten till nationellt självbestämmande och bekämpa alla de politiska riktningar som vill inskränka på denna rätt. Men en korrekt linje i den nationella frågan kan inte inskränkas till detta. Det är också nödvändigt att bekämpa nationalismen som ideologi och visa på det utopiska i olika nationalistiska "lösningar". På denna senare punkt har dock LCR gjort ytterst litet och därmed kan man säga att man gjort *eftergifter* till nationalismen. Här ska nämnas några exempel på vilka uttryck denna eftergiftspolitik tagit sig i Katalonien.

OBS att det är fråga om eftergifter till nationalismen, inte att LCR programmatiskt skulle ha anpassat sig till nationalismen. LCR utgör idag en av de få organisationer på vänsterkanten som inte fallit till föga fullständigt för nationalistiska strömningar, vilket länder organisationen till heder. Men inte desto mindre är det nödvändigt att bekämpa de tendenser till eftergifter till de nationalistiska strömningarna som man kan konstatera, eftersom en korrekt linje i frågan är det enda som i längden är hållbart, även om det kan vara lite motigt i dagens situation med starka nationalistiska stämningar, som givetvis utövar ett oerhört ideologiskt tryck även på en revolutionärt marxistisk organisation.

Så till exemplen:

1) De katalanska färgerna är ymnigt förekommande i all utåtriktad verksamhet från LCR:s

sida: Under valkampanjen fanns det betydligt fler katalanska fanor än röda, organisationens märke är en ”kräftklo” på en botten av den katalanska fanan, organisationens tidning likaså (*Demá*) saknar ”röda fanor” men innehåller de katalanska färgerna på framsidan.

2) *DEMA* (organisationens tidning i Katalonien) trycktes under sommaren och hösten både på spanska och katalanska. Men den tryckta upplagan på katalanska var flera gånger större än den på spanska och detta trots att stora delar av arbetarklassen i Katalonien inte kan läsa katalanska. Inte heller gjorde man under valkampanjen några ansträngningar att sälja den spanskspråkiga versionen utan satsade på den katalanska. (OBS att alla som bor i Katalonien förstår spanska). Även de stora valmötena i Barcelona hölls till största delen på katalanska vilket gjorde det omöjligt för stora arbetsgrupper att förstå vad man talade om. (OBS att på arbetsplatserna och i fackföreningarna oftast talas spanska vid möten, just för att de icke katalanska arbetarna ska kunna delta i debatten).

3) Om parollställandet under valkampanjen: De två viktigaste parollerna var: ”För ett fritt och socialistiskt Katalonien” (Jfr, vår kritik av SKP) och ”Rösta FUT är att medverka till bygget av ett enhets- och arbetarkampsalternativ för Katalonien”. I detta sammanhang bör man komma ihåg att i sitt program tagit avstånd från nationella särlösningar för de olika regionerna och förespråkar (helt korrekt) en federal republik. (OBS att en av brytningspunkterna mellan ETA V och ETA VI var just denna fråga).

4) Om hur *DEMA* behandlade olika aspekter av den nationella frågan.

Om arbetarmördaren och ordföranden i den katalanska exilregeringen (Generalitat) Taradellas skrev man att denne ”är en landsförvisad med en värdig ställning” och att ”hans politiska position ger en viss moralisk styrka”. (Jfr vad som hände sedan!)

DEMA om LCR: ”Vi är en katalansk organisation”. Om de politiska fångarna: ”Katalaner (!) låt oss dra ut dem ur fängelserna”. Rubrik om LKI:aren Sabino Arena: ”En nationalist i det förgångna och nuet”.

När *DEMA* talade om den nationella frågan talade man gång på gång om att FUT ooh LCR kämpade för Kataloniens självbestämmanderätt, för val till ett katalanskt parlament etc och att man förnekade Madrid rätten att lägga sig i Kataloniens rätt till självbestämmande.

UTMÄRKT! Men det är mycket svårare att i publikationerna från denna tid finna något om den andra sidan av den medaljen: frågan om arbetarklassens enhet över alla nationsgränser (oavsett om sådana existerar eller inte) och andra aspekter av problemet för att avslöja den nationalistiska ideologin. Jag har vid en genomläsning av 3 nummer av *DEMA* från denna tid inte hittat en enda rad om detta.

Exemplen skulle kunna mångfaldigas, men jag hoppas att ovanstående räcker för att visa på existensen av ett verkligt politiskt problem som vi inte bör blunda för, utan som vi måste hjälpa våra spanska kamrater med att lösa på ett bättre sätt.

Tidningsartiklar, flygblad etc visar givetvis bara ytan av problemet. Inne i organisationen finns givetvis ännu mer uttalade tendenser. Exempelvis fanns det strömningar i organisationen i Barcelona som ansåg att Taradellas besök hos Suarez var en seger för arbetarklassen, att LCR gjort ett politiskt fel då man inte stött de katalanska Estatuterna från 1931 etc...

Denna anpassning till vissa nationalistiska idéer och eftergifter till nationalismen är allvarliga och har (lyckligtvis) också mött ett visst motstånd från delar av organisationen och man kan alltid hoppas att de med tiden kommer att försvinna, men existensen av desamma visar – jag upprepar det – att organisationen har politiska brister och problem som det är vår inter-

nationalistiska plikt att hjälpa till att lösa. Jag vill därför – som jag gjorde i ett brev till PB i maj -76 än en gång understryka vikten av att Spanien tas upp i kongressdiskussionerna inför FI:s världskongress.

Slutord

De kritiska synpunkter på LCR:s praktik som framförts ovan har inte som syfte att nedvärdera de framgångar som nåtts i Spanien. Många av de brister i organisationens funktionssätt återfinns också i andra sektioner i FI i större eller mindre grad. Likaså finns det politiska brister i andra sektioner, i vissa fall betydligt gravare sjukdomar. I stort sett är LCR en frisk organisation. Och många av organisationens brister har och kommer tiden själv att korrigera. Det är givetvis alltid en viss tröghet hos en organisation som just träder fram ur illegaliteten och ska omvandlas till legalt arbetande med helt andra arbetsvillkor och möjligheter att sprida sin politik. Men som internationalister kan vi inte slå oss till ro med detta. Var uppgift är att underlätta korrigeringen av politiska misstag, hjälpa till att bygga upp organisationer som står i klasskampens brännpunkt för att påskynda organisationens mognad och effektivitet. I detta sammanhang vill jag peka på det brev jag skrev till PB i maj -76, där det lades fram en rad förslag på åtgärder från FI:s och de enskild sektionernas sida för att hjälpa till i uppbygget av den spanska sektionen. Förvånansvärt många av dessa förslag är fortfarande giltiga. Här ska jag bara i punktform räkna upp en del av dessa förslag (i övrigt hänvisas till brevet):¹

- 1) Spanien bör med i förkongressdiskussionerna till världskongressen.
- 2) Stöd vad gäller den publicistiska verksamheten och teoretisk produktion avpassad till den spanska situationen (material om eurokommunismen, maoismen, den internationella socialdemokratin, den nationella frågan etc)
- 3) Åtgärder för att förbättra den politiska skolningen av (i första hand de nya) kamraterna genom produktion av skolningsmaterial (som också kan komma övriga sektioner till nytta genom att skicka ner ledande kamrater för att delta i kaderskolningar etc.
- 4) Sända ner kamrater som kan hjälpa till med det organisatoriska uppbygget, något som vi i de andra sektionerna har längre erfarenheter av än de spanska kamraterna (under legala förhållanden givetvis). Det finns massor med uppslag som skulle kunna påskynda det organisatoriska uppbygget, förbättra rutiner m m.
- 5) Sända ner kamrater som har erfarenhet av arbete i latinamerikanska exilgrupper, ett arbetsfält som till alldeles nyligen LCR fallständigt saknar erfarenheter av (likaså är kunskaperna om problemen i uppbygget av FI i Latinamerika hos kamraterna i LCR ofta förvånansvärt små vilket också för med sig politiska faror, särskilt i förhållande till centrismen, t ex MIR)
- 6) Ekonomiskt stöd för att hjälpa till att ge organisationen de materiella förutsättningarna för att kunna bygga ut organisationen systematiskt, för att kunna bygga upp den publicistiska verksamheten osv.
- 7) En i internationell skala organiserad kampanj (med möten etc) om Spanien, något som var på tal redan vid senaste världskongressen, men som det aldrig blivit direkt fart på (OBS att nu finns möjligheter – utmärkta sådana – att göra en bra kampanj, bl a med filmer).

Väl medveten om rapportens hafsighet, men med hopp om att den ska vara till nytta,...

Gbg 10.2.78

Sune

¹ Jag har tyvärr inte hittat någon kopia av detta brev – *MF anm. 2010*

PS.

PB/CK beslutar sig givetvis själv för vad man vill göra av denna rapport, om den helt eller delvis ska gå ut i hela förbundet osv., men jag önskar att åtminstone CK får tillgång till den, eftersom mycket av den information som finns här är omöjlig att få någon annanstans.

DS